Lietas arhīva Nr. A42-01277-22/46
ECLI:LV:ADRJRIT:2022:0823.A420127722.2.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Valmierā 2022. gada 23. augustā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Solveiga Pone,

piedaloties /pers. A/ un viņa pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Edgaram Mačukam,
Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Ieslodzījuma vietu pārvaldes pārstāvēm /pers. B/ un /pers. C/,

atklātā tiesas sēdē, izmantojot *Microsoft Teams* videokonferenču rīku, izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz pieteicēja /pers. A/ pieteikumu par Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2021. gada 16. decembra lēmuma Nr. N-1-2021-18712 atzīšanu par prettiesisku un nemantiskā kaitējuma 15 000 *euro* atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ 2021. gada 15. oktobrī vērsies pie /vieta/ priekšnieka ar iesniegumu, lūdzot atļaut apmeklēt viņa tēva bēres.

/vieta/ priekšnieks 2021. gada 19. oktobrī izdevis rīkojumu Nr. N-3-2021-19807, ar kuru pieteicējam atļauts laika posmā no 2021. gada 22. oktobra līdz 2021. gada 25. oktobrim atstāt /vieta/ teritoriju sakarā ar tēva bērēm. Savukārt ar /vieta/ priekšnieka 2021. gada 21. oktobra rīkojumu Nr. N-3-2021-19970 iepriekš izdotais rīkojums Nr. N-3-2021-19807 atcelts un, pamatojoties uz Ieslodzījuma vietu pārvaldes (turpmāk – Pārvaldes) priekšnieka p.i. 2021. gada 20. oktobra rīkojumu Nr. N-1-2021-15850 „Par epidemioloģiskās drošības nodrošināšanu Ieslodzījuma vietu pārvaldes ieslodzījuma vietās" (turpmāk – Rīkojums) 1.13. apakšpunktu, atteikts dot atļauju pieteicējam īslaicīgi atstāt /vieta/ teritoriju, lai apmeklētu pieteicēja tēva bēru ceremoniju.

Pieteicējs /vieta/ priekšnieka 2021. gada 21. oktobra rīkojumu Nr. N-3-2021-19970 apstrīdēja, lūdzot atzīt minēto rīkojumu par prettiesisku un atlīdzināt nemantisko kaitējumu 15 000 *euro* apmērā.

A r Pārvaldes 2021. gada 16. decembra lēmumu Nr. N-1-2021-18712 (turpmāk - pārsūdzētais lēmums) nolemts atzīt par tiesisku /vieta/ priekšnieka 2021. gada 21. oktobra rīkojumu Nr. N-3-2021-19970 un atteikts atlīdzināt nemantisko kaitējumu 15 000 *euro* apmērā.

[2] Pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteicējs pieteikumā norāda turpmāk minētos apsvērumus.

[2.1] Rīkojums, ar kuru pamatots atteikums pieteicējam atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju sakarā ar radinieka nāvi, ir pretrunā ar ārējiem normatīvajiem aktiem un pasliktina ieslodzītā tiesības. Proti, saskaņā ar Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta pirmo daļu, Ministru kabineta 2021. gada 28. septembra noteikumiem Nr. 662 „Epidemioloģiskās drošības pasākumi Covid-19 infekcijas izplatības ierobežošanai" un Ministru kabineta 2021. gada 20. oktobra rīkojuma Nr. 748 „Grozījumi Ministru kabineta 2021. gada 9. oktobra rīkojumā Nr. 720 „Par ārkārtējās situācijas izsludināšanu" 5.49.9. apakšpunktu pieteicējam uz 2021. gada 22. oktobri (pieteicēja tēva bēru datums) nebija liegts piedalīties apbedīšanas ceremonijā un šā iemesla dēļ īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādi. Kopš 2021. gada 15. oktobra minētajos ārējos normatīvajos aktos nekas nav mainījies.

Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma (redakcijā no 2021. gada 23. janvāra līdz 2021. gada 5. novembrim) 38. panta pirmajā daļā noteiktas Pārvaldes priekšnieka īpašās tiesības epidemioloģiskās drošības pasākumu noteikšanai. Savukārt, nosakot šos ierobežojumus, jānodrošina, ka tie ir samērīgi ar situāciju, tie nav bargāki, nekā nepieciešams, kā arī ir absolūti nepieciešami situācijas risināšanai. Līdz ar to, iekšējā normatīvajā aktā ietvertais absolūtais ierobežojums īslaicīgi atstāt ieslodzījuma vietu nav samērīgs.

[2.2] Tuva radinieka bēru apmeklēšana ir būtiska personas autonomijas un pašnoteikšanās izpausme. Bēres ir ģimenes locekļu kolektīva atvadīšanās no mirušā un ļauj ne tikai atdot pēdējo godu mirušajam, bet arī nostiprināt ģimenes locekļu savstarpējās attiecības. Tādējādi arī uz ieslodzītajām personām ir attiecināmas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, kas citstarp ietver iespēju apmeklēt tuva radinieka bēres.

Līdz ar to Satversmes 96. pantā ietverto tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību tvērumā ietilpst tuva radinieka bēru apmeklējums, kas attiecināms arī uz ar brīvības atņemšanu notiesātu personu.

Tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību var ierobežot, ja šāds ierobežojums ir noteikts ar pienācīgā kārtībā pieņemtu likumu, tam ir leģitīms mērķis un tas ir samērīgs.

Saskaņā ar Eiropas Padomes Ministru komitejas Eiropas cietumu noteikumiem ieslodzītajiem jāļauj apmeklēt piederīgo bēres, ja vien tas iespējams bez nozīmīgiem drošības riskiem un ir pieejami tam nepieciešamie resursi. Arī Latvijas Republikas normatīvajos aktos ieslodzītājiem nav noteikti īpaši aizliegumi saistībā ar pārvietošanos ārpus ieslodzījuma vietas, lai apmeklētu radinieka bēres. Ņemot vērā minēto, iekšējais normatīvais akts - Rīkojums, ar kuru tika liegta iespēja pieteicējam apmeklēt tēva bēres, nesatur leģitīmu mērķi un nav samērīgs.

[2.3] Pieņemot lēmumu, /vieta/ nav izvērtējis drošības iespējas saistībā ar epidemioloģisku situāciju valstī. Proti, nav izvērtēts, ka pieteicējs ārpus ieslodzījuma vietas nepārvietosies ar sabiedrisko transportu, kas samazina risku inficēties ar Covid-19, ka pēc atgriešanas ieslodzījumā viņam varētu veikt Covid-19 testēšanu un ievietot karantīnā, lai novērstu pārējo ieslodzīto inficēšanos riskus. Tostarp, nav izvērtēts, ka piemērotie drošības pasākumi /vieta/

nav absolūti un vienlīdzīgi, proti, /vieta/ nepārtraukti, neskatoties uz Covid-19 inficēšanas riskiem, notika liela cilvēku plūsma, darbinieki, izmeklētāju, prokuroru un advokātu apmeklējumi, kuri nav pakļauti patstāvīgai un regulārai testēšanai pirms /vieta/ apmeklēšanas. Tādējādi, pieteicējam liegums apmeklēt tēva bēres, aizbildinoties ar Covid-19 ierobežojumiem, šajā sakarā nav pamatots.

Bez tam, kā rada prakse, Pārvaldes ierobežojumi neietekmēja situāciju ar Covid-19 vīrusa izplatīšanu /vieta/, jo esošā situācija /vieta/ norāda uz to, ka Covid-19 vīrusu ieslodzījumā ienes personāls, jo ieslodzītājiem nav pārvietošanās brīvība ārpus ieslodzījuma teritorijas. Līdz ar to, nepastāvēja nekāda tiesiskā un leģitīma pamata ar iekšējiem normatīviem aktiem noteikt lielākus tiesību ierobežojumus, nekā tie noteikti ārējos normatīvajos aktos.

[2.4] Pārvaldes norāde uz to, ka pieteicējs varēja izmantot tiesības atvadīties no tēva ieslodzījuma teritorijā, ko pieteicējs neesot izmantojis, neatbilst patiesībai un ir pretrunā ar iestādes nostāju administratīvajā aktā. Proti, pieteicējs, saņemot mutisku paziņojumu par atteikumu apmeklēt tēva bēres, jautāja /vieta/ priekšnieka pienākumu izpildītājam, vai viņam atļaus atvadīties no tēva ieslodzījuma teritorijā, uz ko viņam mutiski atbildēja, ka neatļaus un var pat nerakstīt iesniegumu. Cita atbilde arī nevarēja būt, ņemot vērā /vieta/ nostāju šajā jautājumā. Bez tam, jebkurā gadījumā šāda miruša ķermeņa pārvadāšanas manipulācija nebūtu pareiza, ņemot vērā to, ka tēva ķermenis atradās 110 km no Rīgas. Vēl jo vairāk, pat pienesumus ieslodzījuma administrācija uzglāba karantīnā 10 dienas pirms izsniegšanas ieslodzītiem, tad būtu jautājums, cik ilgi mirušā tēva ķermenis atrastos ieslodzījuma teritorijā, kas liecina par noraidošo mutisko atbildi no /vieta/ priekšnieka vietnieka par neiespējamību nogādāt mirušā tēva ķermeni, lai pieteicējs varētu atvadīties.

[2.5] Nav arī pamatota Pārvaldes norāde, ka pieteicējs nevar apliecināt, ka viņam bija tuvas attiecības ar tēvu, jo netika izmantota īslaicīgās un garās satikšanās iespēja un telefona zvani. Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} pantā nav īpašas norādes, ka notiesātajam būtu jāpierāda attiecību tuvības forma ar radinieku, kura bērēs viņš vēlas piedalīties, jo šādas ziņas ir personīgas un satur privātuma un ģimenes neaizskaramību. Iestādes rīcībā nav un nevar būt pilnīga informācija par apstākļiem, kāpēc pieteicēja tēvam nebija iespējas apmeklēt dēlu ieslodzījuma vietā (tie bija gan tēva vecums, veselības stāvoklis, dzīvesvietas attālums, kā arī saistībā ar Covid-19 bija ierobežotas jebkādas tikšanas ieslodzījumā vietā, kuras tika atļautas tikai 2021. gada jūlijā, augustā un septembrī, ko primāri pieteicējs izmantoja, lai satiktos ar sievu un bērniem). Bez tam, pieteicēja sieva patstāvīgi kontaktējās ar pieteicēja tēvu un satikšanās laikā ar pieteicēju nodeva visu informāciju pieteicējam, kuru tēvs vēlējas nodot.

[2.6] Pret pieteicēju īstenota atšķirīga attieksme un pieļauta diskriminācija, jo vienādos apstākļos, tas ir, laikā, kad /vieta/ bija izsludināta karantīna un bija spēkā Rīkojums, citam ieslodzītajam /pers. D/ 2022. gada 8. janvārī atļāva atvadīties no mātes /vieta/ teritorijā (mirusī māte bija rīdziniece), kur, neskatoties uz karantīnu, piedalījās daudzi cilvēki, gan personāls no /vieta/, gan vairākas personas no vairākām saimniecībām.

[2.7] Liedzot atvadīties no tēva, pieteicējam ir nodarīts personisks (morāls) kaitējums.

Pieteicējs no 14 gadu vecuma ir bārenis, jo tad nomira viņa māte, bet 16 gadu vecumā nomira viņa māsa. Vienīgais tuvākais radinieks viņam palika tēvs, ar kuru līdz šim brīdim bija palikušas ļoti tuvas un sirsnīgas attiecības. Tēvs ļoti gaidīja pieteicēja atbrīvošanu no ieslodzījuma. Bez tam, pieteicējs ir vecticībnieks un viņam ļoti nozīmīgi ir reliģiskie rituāli, kas tiek izpildīti pēc nāves. Līdz ar to šādu tiesību aizskārumu pieteicējs vērtē kā būtisku un novērtē 15 000 *euro* apmērā, jo atgriezt šo notikumu nekad nevarēs.

[2.8] Pieņemot pārsūdzēto lēmumu, Pārvalde nav ievērojusi Administratīvā procesa likuma 15., 67. panta, 81. panta pirmās daļas un 84. panta prasības, kā arī Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9. pantu.

Proti, Pārvalde nav izskatījusi lietu vēlreiz pēc būtības, jo nav atbildējusi uz visiem pieteicēja iebildumiem. Tā, piemēram, nav sniegtas atbildes uz pieteicēja iebildumiem par to, ka normatīvajos aktos ieslodzītājiem nav noteikti īpaši aizliegumi saistībā ar pārvietošanos ārpus ieslodzījuma vietas, lai apmeklētu radinieka bēres. Nav atspēkoti iebildumi par to, ka pieteicējam varēja atļaut apmeklēt tēva bēres un pēc atgriešanas veikt Covid-19 testu un papildus ievietot karantīnā.

Pārsūdzētajā lēmumā piemērotās tiesību normas neatbilst lietas faktiskajiem apstākļiem un Administratīvā procesa likumā nostiprinātajiem vispārējiem tiesību principiem, nav izvērtēti lietderības un samērīguma principi, nav ievērota tiesību normu hierarhija, kā arī nav norādīti ārējie normatīvie akti, ar kuriem pamatots pārsūdzētais lēmums.

Nav ievērots tiesību normu saprātīgas piemērošanas princips, proti, izmantotas tikai tās interpretācijas metodes, kuras iestādei bija labvēlīgas, faktiski nenodrošinot pilnīgu, vispusīgu un pat objektīvu faktu pārbaudi un konstatāciju, nemaz nerunājot par taisnīga un lietderīgāka rezultāta sasniegšanu.

Nav ņemts vērā tiesiskās paļāvības princips un ir pārkāpts administratīvā akta pamatojuma princips.

[3] Pārvalde tiesā iesniegtajā paskaidrojumā norāda, ka pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem un turpmāk minētajiem apsvērumiem.

Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 38. panta pirmajā daļā un Ministru kabineta 2021. gada 9. oktobra rīkojumā Nr. 720 „Par ārkārtējas situācijas izsludināšanu" (turpmāk – Rīkojums Nr. 720) Pārvaldes priekšniekam deleģētas tiesības ierobežot ieslodzīto tiesības, lai samazinātu Covid-19 vīrusa izplatību ieslodzījuma vietās. No Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma sākotnējās ietekmes novērtēšanas ziņojuma (anotācijas) izriet, ka ar minēto tiesību normu likumdevējs ir noteicis, ka šādām tiesībām jābūt spēkā, kamēr vien pastāv epidemioloģiskās drošības riski, ko rada vīrusa Covid-19 izraisītā saslimšana, lai mazinātu inficēšanās risku sabiedrībā un ieslodzīto vidē.

Ieslodzītie ir sabiedrības daļa ar būtiski sliktāku veselības stāvokli nekā sabiedrībā kopumā un uzņēmīgāka pret inficēšanos epidēmiju vai pandēmiju gadījumos. Jāatzīst, ka ieslodzījuma vietās pastāv specifiskie ieslodzījuma drošības nosacījumi, t.sk. ierobežotā infrastruktūra, slēgtā vide un citi nosacījumi, kuri būtiski paaugstina inficēšanās riskus to neievērošanas vai nepietiekamas ievērošanas gadījumā. Turklāt minēto iemeslu dēļ, ja infekcija nokļūst ieslodzīto vidē, tad tā izplatīsies daudz straujāk nekā sabiedrībā, kas potenciāli draud ar lielu pacientu skaitu, kas var destabilizēt sabiedrības veselības aprūpi kopumā.

Tāpēc, ņemot vērā minētos riskus, kas pastāv, ja Covid-19 infekcija izplatītos ieslodzījuma vietās, Pārvaldes priekšnieks 2021. gada 20. oktobrī izdeva Rīkojumu, lai ieslodzījuma vietās maksimāli samazinātu inficēšanās riskus ar Covid-19 infekciju un nodrošinātu epidemioloģisko drošību. Ar minēto rīkojumu cita starpā ieslodzītajiem tika aizliegts īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju. Minētajiem ierobežojumiem ir leģitīms mērķis, proti, sabiedrības (konkrēti sabiedrības daļas – ieslodzīto) veselība un drošība.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs un pieteicēja pārstāvis pieteikumu uzturēja, minot pieteikumā norādītos argumentus.

Tiesas sēdē atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pārvaldes pārstāves pieteicēja pieteikumu neatzina, minot rakstveida paskaidrojumos ietvertos argumentus.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir daļēji pamatots un ir daļēji apmierināms.

[6] Pārsūdzētais lēmums pamatots ar Rīkojuma 1.13. apakšpunktu. Minētajā tiesību normā noteikts aizliegums ieslodzītajiem laika posmā no 2021. gada 20. oktobra līdz 2021. gada 15. novembrim īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju, tai skaitā piešķirto pamudinājumu ietvaros.

Rīkojums izdots, pamatojoties uz Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 38. panta pirmo un trešo daļu.

[7] Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 38. panta pirmajā daļā noteikts, ka epidemioloģiskās drošības nodrošināšanai ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka rīkojumu uz laiku var tikt ierobežota ieslodzījuma vietu apmeklēšana un likumā noteiktās ieslodzīto tiesības. Bet Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 38. panta trešajā daļā noteikts, ka ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieks vai viņa pilnvarota persona pārvalda visu veidu krīzes situācijas ieslodzījuma vietā.

Kā pamatoti norādīts Pārvaldes sniegtajos paskaidrojumos, ar minētajām tiesību normām Pārvaldes priekšniekam ir piešķirtas īpašas tiesības epidemioloģiskās drošības pasākumu noteikšanai ieslodzījuma vietās, ņemot vērā, ka ieslodzījuma vieta dēļ ieslodzījuma vietas vides un ieslodzīto veselības stāvokļa ir infekciju slimību transmisijas augsta riska zona un tādēļ ir nepieciešami specifiski, no sabiedrībā pastāvošajiem atšķirīgi epidemioloģiskās drošības pasākumi.

Taču minētās tiesības Pārvalde ir tiesīga izmantot Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma ietvaros atbilstoši likuma mērķim.

Proti, saskaņā ar Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 1. pantu likuma mērķis bija noteikt atbilstošu pasākumu kopumu, kas nodrošina ar sabiedrības veselības un drošības interesēm samērīgu privātpersonu tiesību un pienākumu apjomu un efektīvu valsts un pašvaldību institūciju darbību saistībā ar Covid-19 infekcijas izplatību valstī. Tādējādi Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma ietvaros privātpersonu tiesības un pienākumi valsts apdraudējuma novēršanai un pārvarēšanai Covid-19 infekcijas izplatības laikā ir nosakāmi samērīgi sabiedrības veselības un drošības interesēm, ievērojot minētā likuma 1. panta trešajā daļā noteiktos vispārējos principus.

Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 1. panta trešās daļas 1. punktā kā viens no piemērojamajiem vispārīgajiem principiem ir noteikts cilvēktiesību ierobežošanas minimizēšanas princips - personu tiesības tiek ierobežotas tikai tad, ja nav citu alternatīvu pasākumu, kas efektīvi aizsargā sabiedrības veselību un drošību.

Tādējādi saskaņā ar Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 38. panta pirmo un trešo daļu, nosakot noteisāto tiesību ierobežojumus, Pārvaldes priekšniekam ir pienākums izvērtēt citu alternatīvu risinājumu iespējas.

[8] Rīkojums izdots neilgi pēc ārkārtējās situācijas Covid-19 infekcijas izplatības apturēšanai izsludināšanas. Proti, Ministru kabinets 2021. gada 9. oktobrī izdeva Rīkojumu Nr. 720, ar kuru no 2021. gada 11. oktobra valstī tika izsludināta ārkārtas situācija.

Sākotnēji, nosakot ārkārtas situāciju, tika pieļauta personu pulcēšanās (bez sadarbspējīga sertifikāta kontroles) privātos pasākumos iekštelpās - ne vairāk kā 10 personas, bet ārtelpās – ne vairāk par 20 personām (Rīkojuma Nr. 720 5.13. apakšpunkts). Taču strauji pasliktinoties epidemioloģiskajai situācijai, 2021. gada 20. oktobrī Ministru kabinets izdeva rīkojumu Nr. 748 „Grozījumi Ministru kabineta 2021. gada 9. oktobra rīkojumā Nr. 720 „Par ārkārtējās situācijas izsludināšanu"", ar kuriem tika noteikti stingrāki ierobežojumi cilvēku savstarpējo kontaktu mazināšanai. Ar minētajiem Rīkojuma Nr. 720 grozījumiem tika aizliegti privāti pasākumi, izņemot vienas mājsaimniecības ietvaros (Rīkojuma Nr. 720 5.49.8. apakšpunkts). Taču, kā izņēmums no minētā aizlieguma, tika pieļauta pulcēšanās privātā pasākumā – bērēs. Proti, ar minētajiem grozījumiem Noteikumi Nr. 720 cita starpā tika papildināti ar 5.49.9. apakšpunktu, kurā noteikts, ka bērēs ārtelpās atļauts pulcēties ne vairāk kā 20 cilvēkiem, kristību ceremoniju noturēšanai neatliekamos gadījumos atļauts pulcēties ne vairāk kā 10 cilvēkiem, bet ne vairāk kā no divām mājsaimniecībām, neskaitot personas, kas tieši saistītas ar bēru vai kristību norises nodrošināšanu. Šāds izņēmums tika noteikts, likumdevējam atzīstot, ka bēres ir tāds neatliekams gadījums, kad minimālā pulcēšanās ir absolūti nepieciešama (*Rīkojuma Nr. 720 2021. gada 20. oktobra grozījumu anotācija, https://tapportals.mk.gov.lv/annotation/32b475b5-adbd-4145-ac50-79337401dabd*).

[9] Ieslodzīto tiesības īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju ir regulētas Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2}-49.^{4} pantā.

Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta pirmajā daļā (redakcijā, kas bija spēkā administratīvā procesa iestādē laikā) noteikts, ka notiesātais, kas sodu izcieš daļēji slēgtā cietuma soda izciešanas režīma augstākajā pakāpē, atklātajā cietumā vai audzināšanas iestādē nepilngadīgajiem, ar rakstveida iesniegumu brīvības atņemšanas iestādes priekšniekam var lūgt atļauju īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju līdz piecām diennaktīm sakarā ar tuva radinieka nāvi vai smagu slimību, kas apdraud slimā dzīvību.

Ar Satversmes tiesas 2020. gada 18. septembra spriedumu lietā Nr. 2019-32-01 „Par Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta pirmās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91. panta otrajam teikumam un 96. pantam", kas stājās spēkā 2020. gada 21. septembrī, minētā tiesību norma, ciktāl tā neparedz notiesātajam, kas sodu izcieš slēgtā cietumā vai daļēji slēgta cietuma soda izciešanas režīma zemākajā pakāpē, iespēju īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas vietas teritoriju sakarā ar tuva radinieka nāvi, atzīta par spēkā neesošu.

Ar 2020. gada 28. maija likumu „Grozījumi Latvijas Sodu izpildes kodeksā", kas stājās spēkā 2020. gada 23. jūnijā, Latvijas Sodu izpildes kodekss tika papildināts ar 49.^{4} pantu, kurā ietverts regulējums par notiesāto tiesībām atvadīties no miruša radinieka. Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{4} pantu pirmajā daļā noteikts, ka notiesātais ar rakstveida iesniegumu brīvības atņemšanas iestādes priekšniekam var lūgt atļauju atvadīties no miruša radinieka brīvības atņemšanas iestādes teritorijā brīvības atņemšanas iestādes pārstāvja klātbūtnē (vizuālās kontroles apstākļos).

[10] No lietas materiāliem konstatējams un lietā nav strīda par to, ka no 2021. gada 30. septembra pieteicējs brīvības atņemšanas sodu izcieta /vieta/ slēgta cietuma augstākajā soda izciešanas režīma pakāpē (*lietas 54. lapa*). /datums/mira pieteicēja tēvs (*lietas 19. lapa*).

Tādēļ pieteicējs bija tiesīgs atbilstoši Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta pirmajai daļai un minētajam Satversmes tiesas spriedumam lūgt /vieta/ priekšnieku atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju līdz piecām diennaktīm, vai arī saskaņā ar Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{4} panta pirmo daļu lūgt atļauju atvadīties no miruša tēva /vieta/ teritorijā brīvības atņemšanas iestādes pārstāvja klātbūtnē.

Kā konstatēts šā sprieduma 1. punktā, pieteicējs 2021. gada 15. oktobrī ir lūdzis /vieta/ priekšnieku īslaicīgi atstāt /vieta/ teritoriju, lai atvadītos no tēva, piedalītos tēva bērēs. Ar /vieta/ priekšnieka 2021. gada 19. oktobra rīkojumu Nr. N-3-2021-19807 pieteicējam tika piešķirta atļauja īslaicīgi atstāt /vieta/ teritoriju laika posmā no 2021. gada 22. oktobra plkst. 9.00 līdz 2021. gada 25. oktobra plkst. 9.00 (*lietas 39. lapa*). Tādējādi /vieta/ priekšnieks, pieņemot minēto lēmumu, jau bija izvērtējis Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} pantā noteiktos priekšnoteikumus atļaujas piešķiršanai pieteicējam īslaicīgi atstāt ieslodzījuma vietas teritoriju un atzinis, ka nav konstatējami šķēršļi, tostarp Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta sestajā daļā noteiktie apstākļi, šādas atļaujas piešķiršanai pieteicējam. Turklāt minētā lēmuma pieņemšanas brīdī valstī jau bija izsludināta ārkārtēja situācija saistībā ar Covid-19 pandēmiju, tādēļ, izdodot minēto lēmumu, bija jābūt izvērtētiem faktiskajiem riskiem saistībā ar Covid-19 izplatības iespējām /vieta/, kā arī jābūt apsvērtām to mazināšanas vai pilnīgas novēršanas iespējām, notiesātajam atgriežoties ieslodzījuma vietā.

[11] Norādāms, ka /vieta/ priekšnieka 2021. gada 19. oktobra rīkojuma izdošanas brīdi likumdevējs jau likumā bija noteicis ieslodzījuma vietās veicamos pasākumus Covid-19 infekcijas izplatības ierobežošanai augsta riska gadījumos, ņemot vērā apstākli, ka ieslodzījuma vietās nepārtraukti notiek personu pārvietošanās, gan ievietojot personas brīvības atņemšanas iestādēs, tostarp arī personas no ārvalstīm (arī augsta Covid-19 infekcijas izplatības riska zonām), gan arī dažādu iemeslu dēļ (izmeklēšanas darbību, tiesas procesu, veselības aprūpes u.c.) pārvietojot personas.

Proti, likumdevējs Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 40. un 42. pantā bija noteicis, ka augsta riska personas (ieslodzītie no ārvalstīm; ieslodzītie, kas atzīti par kontaktpersonām, kuriem konstatēta Covid-19 infekcija vai ir aizdomas par inficēšanos; visi ieslodzītie ieslodzījuma vietā noteiktās karantīnas laikā), uzņemot vai atgriežoties ieslodzījuma vietā pēc pārvietošanas, tiek izvietotas atsevišķi no pārējiem ieslodzītajiem uz laiku līdz 14 dienām.

Tādējādi secināms, ka šīs lietas administratīvā procesa iestādē laikā likumdevējs jau bija noteicis kārtību, kādā nodrošināma Covid-19 infekcijas izplatības ierobežošana gadījumos, kad augsta inficēšanās riska gadījumos personas ir uzņemamas vai izvietojamas pēc pārvietošanas ieslodzījuma vietā. Turklāt, likumdevējs, izvērtējot Covid-19 infekcijas izplatības riskus, bija noteicis absolūtu aizliegumu ieslodzītajiem īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādi tikai tādā gadījumā, ja ieslodzījuma vietā ir noteikta karantīna (Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 42. panta otrā daļa). No lietas materiāliem konstatējams, ka karantīna /vieta/ bija noteikta pēc lietā izvērtējamā perioda - laika posmā no 2021. gada 28. oktobra līdz 2021. gada 30. novembrim.

[12] Izvērtējot Rīkojuma 1.13. apakšpunkta tiesiskumu, konstatējams, ka minētajā tiesību normā noteiktais ierobežojums attiecas uz visa veida soda izciešanas režīma pakāpēm un tas aptver ne tikai Latvijas Sodu izpildes kodeksa $49.^2$ pantā noteikto gadījumu. Proti, iespēja notiesātajiem īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādi Latvijas Sodu izpildes kodeksā ir paredzēta ne tikai saistībā ar tuva cilvēka nāvi vai slimību, bet arī citos gadījumos - lai saņemtu veselības aprūpes pakalpojumus ārpus ieslodzījuma vietas ($78.^4$, $78.^5$ pants), kā arī gadījumā, kad atļauja īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju piešķirta kā pamudinājums (68. panta pirmās daļas 7. punkts).

Kā norādīts šā sprieduma 8. punktā, likumdevējs, nosakot Covid-19 infekcijas izplatību ierobežojošos pasākumus, aizliedzot pulcēšanos privātos pasākumos, kā izņēmumu ir noteicis bēres un kristības, kā neatliekamus gadījumus, kad pulcēšanās ir nepieciešama.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka tuva radinieka bēru apmeklēšana ietilpst Satversmes 96. pantā ietverto tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību tvērumā (*Satversmes tiesas 2020. gada 18. septembra sprieduma lietā Nr. 2019-32-01„Par Latvijas Sodu izpildes kodeksa $49.^2$ panta pirmās daļas atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 91. panta otrajam teikumam un 96. pantam" 12. punkts*). Tādējādi ar Rīkojuma 1.13. punktu noteiktais ierobežojums, ciktāl tas attiecināms uz tuva cilvēka bēru apmeklēšanu, ir vērtējams, kā pamattiesību ierobežojums. Saskaņā ar Satversmes 116. pantu minētās tiesības var tikt ierobežotas likumā paredzētajos gadījumos, lai aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību. Kā konstatēts šā sprieduma 7. punktā ar likumu Pārvaldes priekšniekam ir deleģētas šādas tiesības, taču tās izmantojamas, stingri ievērojot Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 1. pantā noteikto likuma mērķi un pamatprincipus, tostarp cilvēktiesību ierobežošanas minimizēšanas principu. Tādēļ, piemērojot Rīkojuma 1.13. apakšpunktu attiecībā uz ieslodzītā lūgumu īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas vietu tuva cilvēka bēru apmeklēšanai, piemērojama arī ārējā normatīvajā aktā noteiktais minētais pamatprincips, proti, Pārvaldei bija pienākums apsvērt, vai nav citu alternatīvu pasākumu, kas tik pat efektīvi aizsargātu sabiedrības veselību un drošību (Administratīvā procesa likuma 16. panta sestā daļa).

Ņemot vērā šā sprieduma 11. punktā konstatēto par likumdevēja noteiktajiem brīvības atņemšanas iestādē īstenojamajiem Covid-19 infekcijas ierobežošanas pasākumiem, atzīstams, ka izskatāmajā gadījumā bija alternatīvi pasākumi, kas tik pat efektīvi aizsargātu sabiedrības veselību un drošību. /vieta/ administrācijai bija iespēja pieteicējam pēc atgriešanās brīvības atņemšanas iestādē piemērot Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 42. panta pirmajā daļā noteiktos karantīnas pasākumus, izvietojot pieteicēju atsevišķi no pārējiem ieslodzītajiem uz laiku līdz 14 dienām, kā arī apsverot nepieciešamību saīsināt /vieta/ priekšnieka 2021. gada 19. oktobra rīkojumā Nr. N-3-2021-19807 noteikto termiņu /vieta/ teritorijas atstāšanai, lai apmeklētu tēva bēres (piemēram, atļaujot pieteicējam atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju tikai bēru dienā).

[13] Attiecībā par Pārvaldes argumentu, ka pieteicējs varēja izmantot Latvijas Sodu izpildes kodeksa $49.^4$ pantā noteiktās tiesības, norādāms, ka /vieta/ priekšnieka 2021. gada 19. oktobra rīkojums Nr. N-3-2021-19807 tika atcelts ar sākotnējo lēmumu lietā, kas pieņemts 2021. gada 21. oktobrī. Sākotnējais lēmums lietā pieteicējam tika paziņots 2021. gada 22. oktobrī, par ko liecina pieteicēja un /vieta/ resocializācijas daļas vecākā inspektora veiktās atzīmes uz rīkojuma (*lietas 39. lapa*). Tādējādi līdz brīdim, kad pieteicējam tika paziņots 2021. gada 21. oktobra rīkojums, pieteicējs varēja paļauties, ka ir spēkā piešķirtā atļauja laika periodā no 2021. gada 22. oktobra līdz 25. oktobrim plkst. 09.00 atstāt /vieta/ teritoriju. Savukārt, ņemot vērā, ka pieteicēja tēva apbedīšanas ceremonija bija plānota 2021. gada 22. oktobrī plkst. 14.00 /pilsēta/, par ko lietā nav strīda, tiesa atzīst par pamatotu pieteicēja argumentu, ka pieteicēja atvadīšanos no tēva Latvijas Sodu izpildes kodeksa $49.^4$ panta noteiktajā kārtībā vairs nebija iespējams noorganizēt laika trūkuma dēļ.

[14] Apkopojot minēto un izvērtējot pārsūdzēto lēmumu kopumā, tiesa secina, ka pārsūdzētais lēmums ir atzīstams par prettiesisku.

[15] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 92. pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Zaudējumu atlīdzināšanas kārtība ir noteikta Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumā (turpmāk – Atlīdzināšanas likums). Atlīdzināšanas likuma 4. panta pirmajā daļā noteikts, ka iestāde zaudējumu var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies. No minētā, kā arī Administratīvā procesa likuma 92. panta izriet, ka viens no zaudējumu atlīdzināšanas tiesiskajiem pamatiem ir prettiesisks administratīvais akts.

Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 5. panta pirmo daļu tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu ir cietušajam, proti, privātpersonai, kas ir prettiesiska administratīvā akta adresāts.

Ņemot vērā, ka pieteicējs ir par prettiesisku atzītā pārsūdzētā Pārvaldes lēmuma adresāts, pieteicējam ir tiesības prasīt atlīdzinājumu par zaudējumiem, kas pieteicējam nodarīti ar minēto lēmumu.

[16] Atlīdzināšanas likuma 8. panta 1. punktā noteikts, ka nemantiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvības, veselības, brīvības, goda un cieņas, personiskā vai ģimenes noslēpuma, citu nemantisko tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, kā rezultātā radušās nelabvēlīgas nemantiskās sekas.

Administratīvā procesa likuma 94. panta ceturtajā daļā noteikts, ka atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publisko tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams vai nav adekvāti, samaksājot atbilstīgu atlīdzinājumu naudā.

Saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 14. panta pirmo daļu nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus. Tādēļ atlīdzinājuma veida un apmēra noteikšanā tiesai ir jāņem vērā konkrētajā lietā identificējamo apstākļu kopums – aizskarto tiesību nozīmīgums un to ietekme tieši uz pieteicēju, aizskāruma smagums, tiesību aizskāruma ilgums, iestādes rīcības motīvi, kā arī paša pieteicēja līdzatbildība kaitējuma novēršanas samazināšanā.

Atlīdzināšanas likuma 14. panta otrajā daļā noteikts, ka nemantisko kaitējumu atlīdzina, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams, vai nav adekvāti, — atvainojoties vai samaksājot atbilstīgu atlīdzību. Savukārt minētā panta trešajā daļā noteikts, ka gadījumā, ja iestāde vai tiesa, izvērtējot konkrētā gadījuma apstākļus, konstatē, ka privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags, nemantiskā kaitējuma patstāvīgs vai papildu atlīdzinājums var būt rakstveida vai publiska atvainošanās.

No minētā izriet likumdevēja noteiktās prioritātes atlīdzinājuma veidu izvēlē, t.i., pirmkārt, tiek atjaunots stāvoklis, kāds bija pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas, un tikai tad, ja tas nav iespējams vai nav adekvāti, personai izmaksā atlīdzinājumu naudā. Ja cietušās personas agrāko stāvokli ir iespējams atjaunot, priekšroka būtu dodama dabiskajai restitūcijai (*Satversmes tiesas 2012. gada 6. jūnija sprieduma lietā Nr. 2011-21-01 11.1. punkts*).

Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam prettiesiski tika liegta iespēja piedalīties tēva bērēs, atvadīties no tēva, situācija nav pavēršama atpakaļ, tādēļ iepriekšējā stāvokļa atjaunošana vairs nav iespējama. Ņemot vērā aizskarto tiesību raksturu, pieteicējam radīto Satversmes 96. pantā garantēto tiesību aizskārumu, pārkāpums ir atzīstams par pietiekami būtisku, tādēļ rakstveida vai publiska atvainošanās izskatāmajā gadījumā nav atzīstama par atbilstošu atlīdzinājumu.

[17] Atlīdzinājums naudā saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 14. panta ceturto daļu nosakāms līdz 7000 *euro*. Lielāks atlīdzinājums naudā saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 14. panta ceturto daļu nosakāms tikai par smagu vai sevišķi smagu kaitējumu, kas izskatāmajā gadījumā nav konstatējams. Izskatāmajā gadījumā ir jāņem vērā, ka šāda situācija ir izveidojusies Rīkojuma 1.13. apakšpunkta tiesību normām neatbilstošas interpretācijas rezultātā. Turklāt no tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem un pieteicēja pilnvarotās personas Pārvaldei adresētā iesnieguma (*lietas 44. lapa*) konstatējams, ka, pieteicēja pilnvarotā persona jau 2021. gada 21. oktobrī bija informēta par pieteicējam labvēlīgā, tiesību piešķirošā 2021. gada 19. oktobra rīkojuma atcelšanu. Tādēļ nav izslēdzama iespēja, ka pieteicēja tuviniekiem, operatīvi rīkojoties un produktīvi sadarbojoties ar /vieta/ administrāciju, būtu iespējams sagatavoties tādējādi, lai pieteicējam varētu nodrošināt Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{4} pantā noteiktās tiesības. Turklāt no lietas materiāliem konstatējams, ka arī pats pieteicējs pēc iepazīšanās ar sākotnējo lēmumu nav rakstveidā lūdzis /vieta/ priekšniekam atļauju atvadīties no miruša radinieka brīvības atņemšanas iestādes teritorijā. Tādējādi, kaut arī no sākotnējā lēmuma paziņošanas brīža līdz plānotajai bēru ceremonijai nebija atlicis daudz laika, tomēr no lietas materiāliem konstatējams, ka pieteicējs nav veicis nekādas darbības, lai tomēr rastu iespēju atvadīties no tēva. Minētais apstāklis saskaņā ar Atlīdzināšanas likuma 10. panta pirmo daļu ir ņemams vērā, nosakot zaudējuma apmēru.

[18] Atbilstīga atlīdzinājuma noteikšanai ir jāņem vērā arī citās līdzīgās lietās piespriestā kaitējuma apmērs, ievērojot katrā konkrētajā gadījumā konstatēto apstākļu kopumu un pārkāpuma ilgumu. Tas izriet no Augstākās tiesas izteiktajām atziņām, ka salīdzināmos gadījumos atlīdzinājumam ir jābūt līdzīgam, bet atšķirīgos gadījumos – atšķirīgam. Šī prasība izriet no tiesiskās vienlīdzības principa *(Senāta 2010. gada 16. februāra sprieduma Nr. SKA-104/2010 11. – 15. punkts)*.

Izvērtējot tiesu praksi līdzīgās lietās, kurās ieslodzītajām personām liegta iespēja īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādi sakarā ar tuvinieku bērēm, tiesa konstatē, ka nedaudzajās salīdzināmajās lietas atlīdzinājuma apmērs svārstās plašā amplitūdā:

1) lietā Nr. 420154621 (*Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 29. septembra spriedums*) par nepamatotu atteikumu atļaut piedalīties mātes bērēs, ko iestāde izdevusi tieši piemērojot Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta pirmo daļu, neņemot vērā Satversmes 96. pantā garantētās tiesības, noteikts atlīdzinājums 1000 *euro*;

2) lietā Nr. 420154621 (*Administratīvās apgabaltiesas 2014. gada 17. februāra spriedums*) par nepamatotu atteikumu atļaut īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādi saistībā ar mātes veselības stāvokli noteikts atlīdzinājums 570 *euro*;

3) lietā Nr. A420193921 (*Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 17. novembra spriedums*) par nepamatotu atteikumu tikties ar māti, kura izcieš brīvības atņemšanas sodu, Pārvaldei izpildot tiesību normās tieši noteiktās prasības, par atbilstošu atlīdzinājumu atzīta rakstveida atvainošanās

[19] Izvērtējot minēto administratīvo lietu faktiskos un tiesiskos apstākļus, secināms, ka lietā Nr. A420193921 pieteicējam nepamatotais tiesību ierobežojums nav radījis neatgriezeniskas sekas, turklāt minētajā lietā atlīdzinājuma noteikšanā būtiska nozīme ir bijusi paša pieteicēja attieksmei. Savukārt lietā Nr. 420154621 ir vislīdzīgākie faktiskie apstākļi, proti, notiesātai personai ir liegta iespēja atvadīties no pirmās pakāpes radinieka (vecāka). Šāds atteikums izdots, piemērojot tobrīd spēkā esošu Latvijas Sodu izpildes kodeksa tiesību normu prasības. Tiesa atzīst, ka arī izskatāmajā gadījumā samērīgs un atbilstošs atlīdzinājums būtu 1000 *euro*.

[20] Apkopojot iepriekš minēto, tiesa secina, ka pieteikums ir daļēji apmierināms, proti, pieteicējam ir piešķirams atlīdzinājums 1000 *euro* par nemantisko kaitējumu, kas pieteicējam radīts ar pārsūdzēto lēmumu, bet pārējā daļā pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

[21] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 124. panta pirmo daļu par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā maksājama valsts nodeva 3 0 *euro*. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, ja pieteikums ir pilnībā vai daļā apmierināts, no atbildētāja par labu pieteicējam piespriežama pieteicēja samaksātā valsts nodeva.

Ņemot vērā šā sprieduma 20. punktā atzīto, pieteicēja samaksātā valsts nodeva 30 *euro* (*lietas 11. lapa*) piespriežama no Latvijas Republikas par labu pieteicējam. Piespriestā valsts nodeva saskaņā ar Ministru kabineta 2013. gada 12. februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13. punktu izmaksājama pieteicējam no Ieslodzījuma vietu pārvaldes līdzekļiem.

Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta astotā daļā noteikts, ka brīvības atņemšanas iestādes priekšnieka atteikumu dot atļauju īslaicīgi atstāt brīvības atņemšanas iestādes teritoriju notiesātais var apstrīdēt Pārvaldes priekšniekam Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Pārvaldes priekšnieka lēmumu var pārsūdzēt Administratīvajā rajona tiesā Administratīvā procesa likumā noteiktajā kārtībā. Administratīvās rajona tiesas nolēmums nav pārsūdzams. Savukārt Administratīvā procesa likuma 93. panta ceturtajā daļā noteikts, ka prasījumu atlīdzināt zaudējumu vai kaitējumu, kas nodarīts ar tādu administratīvo aktu vai faktisko rīcību, kurai likumā noteikta īpaša pārsūdzēšanas kārtība, izskata tādā pašā kārtībā, kāda noteikta attiecīgā administratīvā akta vai faktiskās rīcības izskatīšanai tiesā.

Ņemot vērā, ka lieta izskatīta Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta astotajā daļā noteiktajā kārtībā, tiesas nolēmums tajā nav pārsūdzams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Sodu izpildes kodeksa 49.^{2} panta astoto daļu, Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo un otro daļu, 246. – 251. pantu, 254. panta pirmo un otro daļu, tiesa

nosprieda:

daļēji apmierināt /pers. A/ pieteikumu par Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2021. gada 16. decembra lēmuma Nr. N-1-2021-18712 atzīšanu par prettiesisku un nemantiskā kaitējuma 15 000 *euro* atlīdzināšanu;

atzīt par prettiesisku Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2021. gada 16. decembra lēmumu Nr. N-1-2021-18712;

uzdot Latvijas Republikai mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas atlīdzināt /pers. A/, personas kods /personas kods/, nemantisko kaitējumu 1000 *euro*, kas nodarīts arī ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2021. gada 16. decembra lēmumu Nr. N-1-2021-18712;

noraidīt /pers. A/ pieteikumu pārējā daļā;

piespriest no Ieslodzījuma vietu pārvaldes budžeta līdzekļiem par labu /pers. A/ viņa samaksāto valsts nodevu 30 *euro*.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese S. Pone